

Zelfs de peaceniks uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen. Persoonlijke impressies uit Israël

Posted on 10 mei 2025 by Willem Dercksen

‘Wil je weer eens een wat persoonlijk getinte *update* geven over de oorlog?’ luidde het verzoek van *Wynia's Week*. ‘Uitzichtloos verhaal’, schoot als eerste door mijn hoofd. Vrijdag 9 mei 2025. ‘*Israel at war – Day 581*’. *The Times of Israel* telt de dagen. De families van de gegijzelden, en met hen vrijwel alle inwoners, tellen mee, veelal vol afgrijzen.

Donderdag 1 mei was onafhankelijkheidsdag. ‘*77 years old and still everybody wants to fuck you. Happy birthday Israel*’, lees ik ergens. Een dubbelzinnige tekst waarin het ‘*everybody*’ gelukkig niet helemaal waar is.

Wynia's week: Zelfs de peaceniks uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen. Persoonlijke impressies uit Israël | 1

Het gebruik wil dat mensen er deze dag op uittrekken om ergens te gaan barbecueën. Dit jaar was er een verbod om dat in de natuur te doen vanwege acuut gevaar voor branden. Daags ervoor waren grote gebieden al in as gelegd. Mijn echtgenote en ik waren voor een Argentijns/Braziliaanse *asado* uitgenodigd door een gezin uit de aan de grens met Gaza gelegen kibboets Mefalsim. Buiten in de tuin. Het zicht op Gaza wordt er ontnomen door een natuurlijke wal.

Dag en nacht artillerie

Kort na 7 oktober waren Mira, haar echtgenoot Yotham en hun twee kinderen een paar dagen te gast geweest in onze Zimmer. Daarna vertrokken ze voor ruim een jaar naar een hotel in Herzliya omdat ze liever bij de andere evacuées van hun kibboets wilden zijn. Inmiddels zijn ze terug in Mefalsim.

De grens wordt scherp bewaakt en er worden vrijwel geen raketten meer afgevuurd. Mira vertelt dat ze het huis eigenlijk alleen nog verlaat om kunsttherapie te geven en boodschappen te doen. Ze zou het liefst naar een stad in het centrum van het land verhuizen, maar praktische bezwaren staan dit in de weg. Haar echtgenoot blijft liever in de kibboets wonen. Op 7 oktober hoorden ze vanuit hun safe room terroristen buiten praten. Yotham wijst ons de plekken waar ze, na achttien uur in hun schuilkamer te hebben gezeten, dode terroristen zagen liggen. Het leger was toen net gearriveerd. Tijdens de *asado* horen we met grote regelmaat luide knallen. 'Onze artillerie' vertelt de broer van Mira. 'Het gaat dag en nacht door.'

Voorafgaand aan de barbecue bezochten we de plaats waar het Nova-festival plaatsvond. Langs het toegangspad ligt op een helling een groot doek met de tekst '*Bring them home now*'. Op de site staren honderden foto's van veelal jonge slachtoffers ons aan. Onder elke foto rode anemonen van aardewerk, bloemen die de velden hier in de winter kleuren. Even verder een net aangeplant bos met aan elk boomstammetje wederom foto's van de slachtoffers. In totaal zijn hier of in de directe omgeving 364 festivalbezoekers doodgeschoten of levend verbrand. Veertig mensen zijn van hier ontvoerd naar Gaza. We gaan op zoek naar de foto van Shaffik, een goede kennis uit ons dorp die als 'helper' festivalbezoekers terzijde stond die te veel pillen of poeiers tot zich hadden genomen. Na lang zoeken vinden we zijn foto. Zijn zonnebril en sleutelhanger hangen ernaast.

Yuval Raphael

Veel bezoekers wisten op 7 oktober aan de terreur te ontsnappen. Een van hen is Israël's kandidaat voor het Eurovisie Songfestival. Yuval Raphael zal in Bazel de song *'New day will rise'* ten gehore brengen. Ze ontvluchtte met vier vrienden het festivalterrein. Ze verstopten zich met vele anderen in een van de bomshelters langs de weg. Al snel kwamen er terroristen die hen met scherp beschoten. Yuval hield zich zeven uur lang doodstil onder lijken van vermoorde festivalgangers. Terugkerende terroristen schoten er opnieuw op festivalgangers die nog bewogen en gooiden daarna een granaat naar binnen.

Te midden van deze ellende rinkelde Yuvals telefoon. Haar vader. 'Papa, er liggen dode mensen op me. Bel de politie.' 'Houd je doodstil lieverd, beweeg niet', antwoordde haar vader. Toen er eindelijk soldaten arriveerden, durfden de paar overlevenden zich nog steeds niet te bewegen. Pas toen een soldaat riep 'Nizan, je vader wacht op je', kwam er beweging.

Toen Yuval buiten kwam, haar kleren doordrenkt en haar gezicht besmeurd met het bloed van anderen, kon ze alleen maar naar de hemel kijken. 'Ik kon niet geloven dat ik nog leefde.' Korte tijd later is ze bij wijze van therapie gaan zingen. 'Ik besloot om niet de rest van mijn leven aan PTSS te gaan lijden. Ik wilde mijn pijn omzetten in iets dat betekenis heeft.' Ze bleek een natuurtalent en won vervolgens als nieuwbakken zangeres de tv-show 'Next Star for Eurovision' met deelname aan het songfestival als bekroning.

Onderhandelingen met Hamas over een bestand lopen keer op keer vast. Hamas eist volledige terugtrekking van het Israëlische leger en een einde aan de oorlog. Israël, dat wil zeggen de Israëlische regering, probeert via tijdelijke bestanden een deel van de gegijzelden terug te krijgen. Er zijn momenteel nog 59 gegijzelden in Gaza, waarvan er mogelijk nog 24 in leven zijn. Donald Trump liet deze week het getal 21 vallen. Afgelopen dinsdag liet Hamas weten het nut van verdere onderhandelingen niet meer in te zien en dringt er bij de internationale gemeenschap op aan om Israël's 'hongeroorlog' te beëindigen.

De Israëlische regering heeft aangekondigd het militaire offensief in Gaza fors op te gaan voeren met als doel om Gaza te bezetten. Eerst noordelijke delen van Gaza, waarbij de bevolking naar afgebakende zones in het zuiden zal worden gestuurd. Dit is een verandering van strategie. Waar het leger zich eerst terugtrok uit

Wynia's week: Zelfs de peaceniks uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen. Persoonlijke impressies uit

gebieden die van terroristen waren gezuiverd, zal het daar nu blijven om te voorkomen dat terroristen er terugkeren.

De levering van hulpgoederen, die twee maanden geleden is stopgezet, zal worden hervat nu er – voor het eerst (!) – echt honger dreigt, zij het via private organisaties en onder streng toezicht van het leger om te voorkomen dat Hamas er beslag op legt. De voorbereiding op het offensief is gestart, maar de daadwerkelijke intensivering van de strijd wordt uitgesteld tot het bezoek van Trump aan de regio medio volgende week. Het biedt Hamas nog de mogelijkheid om eieren voor zijn geld te kiezen, al verwacht niemand dat dit zal gebeuren.

De gegijzelden worden geofferd

Chief of Staff Eyal Zamir heeft het veiligheidskabinet gewaarschuwd dat zowel het verslaan van Hamas als het redden van de gegijzelden 'problematisch' is, maar dit was tegen dovemansoren gezegd. Eerder al had Bezalel Smotrich van de Nationaal-Religieuze Partij en kort daarna ook Benjamin Netanyahu laten weten dat het verslaan van Hamas prioriteit heeft boven het redden van de gegijzelden.

Zou het niet om mensenlevens gaan, maar om geld of goederen, dan zou iedere econoom in zijn handen klappen. Wie zaait zal oogsten en de kost gaat voor de baat uit. Ofwel: 24 (of 21) geslachtofferde gegijzelden kan talloze slachtoffers in de toekomst voorkomen, want Hamas zal ooit weer proberen opnieuw een slag te slaan. Bij deze kost komen ook nog een onbekend aantal soldaten die hun leven of leden zullen laten bij het intensiveren van de oorlog.

Maar het gaat niet om geld of goederen. In Israël stond tot voor kort altijd voorop dat gevangengenomen of gedode soldaten of burgers koste wat het kost teruggehaald moesten worden, met als roemrucht voorbeeld de ontknoping van de vliegtuigkaping in Entebbe (1976). Tot voor kort... En tot ontsteltenis van het grootste deel van de Israëlische bevolking, aldus recente peilingen die indiceren dat circa 70 procent vindt dat de oorlog beëindigd moet worden als daardoor alle gegijzelden vrijkomen. Massale demonstraties in onder meer Tel Aviv, Jeruzalem en Haifa, evenals op bruggen over snelwegen, geven hier iedere zaterdag gezicht aan. 'Lefties' aldus de regeringscoalitie. De orthodoxe politieke partijen houden zich op dit punt stil zolang er maar zorg wordt gedragen dat orthodoxe jongeren buiten het leger kunnen blijven. Overigens is niets in dit land zwart-wit. Het Netzah Yehuda-bataljon, bijvoorbeeld, maakt het ultraorthodoxen mogelijk om als gevechtssoldaat

Wynia's week: Zelfs de peaceniks uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen. Persoonlijke impressies uit

te dienen.

Mededogen

Per saldo kennen oorlogen alleen maar verliezers, zij het dat de ene partij doorgaans meer verliest dan de andere. Naast alle doden, gewonden en getraumatiseerden aan de Israëliische kant zijn de inwoners van Gaza evenzeer, of beter gezegd nog veel meer, slachtoffer van al het geweld. Cijfers zijn hier niet op zijn plaats omdat de door Hamas verstrekte getallen onderdeel van zijn oorlogvoering zijn. Veel empathie ten opzichte van de Gazanen is er onder de niet-Arabische bevolking van Israël overigens niet te vinden. Zelfs de talloze *peaceniks* uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen.

Hamas is destijds met een grote meerderheid democratisch gekozen tot bestuurder van de enclave. Duizenden Gazanen vonden vóór 7 oktober werk in de kibboetsen zonder ook maar met een woord te spreken over wat er in Gaza gaande was. Tienduizenden vonden werk in het bouwen van tunnels en de smokkel van wapens. De verhalen van vrijgelaten gegijzelden helpen ook niet om wat mededogen met de Gazanen te krijgen.

De op 7 oktober gekidnapte en inmiddels vrijgelaten soldate Liri Albag vertelt in een interview met de *Times of Israel* dat toen ze met vier andere soldates Gaza binnen werd gevoerd, ze omringd werden door talloze Gazanen die 'in hun handen klapten, floten, dansten... Ze renden achter ons aan en schoten in de lucht. Kinderen, vrouwen, oude mensen.' Andere gegijzelden werden in Gaza door omstanders geschopt en geslagen. Een in beslag genomen telefoon van een terrorist leerde van zijn trots dat hij zes of zeven Joden had vermoord en de reactie van zijn moeder: 'Goed zo jongen, vermoord er meer.'

Ik kan zo nog wel even doorgaan, maar de strekking is dat er in Israël weinig mensen zijn die geloven dat er veel onschuldige Palestijnen zijn. Het haten van de Joden is er met de paplepel ingegoten. Op school leren Palestijnse kinderen uit door de met westers geld bekostigde schoolboeken van de UNRWA de zegeningen van de jihad. Nota bene deze week heeft het Europees Parlement voor de zesde keer (!) de bekostiging van dit educatieve materiaal veroordeeld en er worden nu zelfs aanstalten gemaakt om deze bekostiging te beëindigen. En misschien wel het belangrijkste punt: sinds 1948 is er nog geen één betekenisvol signaal ontvangen

Wynia's week: Zelfs de *peaceniks* uit de kibboetsen aan de grens met Gaza hebben, zo ze niet vermoord zijn, andere inzichten gekregen. Persoonlijke impressies uit

dat de Palestijnen in vrede naast Israël willen leven.

Annexatie van Gaza

Netanyahu lijkt meer en meer de weg kwijt te raken. Was Itamar Ben-Gvir, minister van Nationale Veiligheid, eerder uit de regering gestapt omdat hij van geen bestand wil weten, na het hervatten van de strijd liet Netanyahu hem gewoon weer op de voor hem gecreëerde post terugkeren. Inmiddels spreken de ultrarechtse coalitiegeenoten van de Nationaal-Religieuze Partij (Smotrich) en Otzma Yehudit (Ben-Gvir) al hardop van het annexeren van geheel Gaza en, naar een idee van Trump die dat inmiddels alweer vergeten lijkt, het wegsturen van alle Gazanen naar andere landen (alsof er ook maar één land te vinden zou zijn die zich dat probleem op de hals wil halen).

De orthodoxe partijen verhinderen dat hun kinderen hun aandeel moeten leveren in de oorlog door in het leger te dienen. Uiteraard tot grote woede van de overige Joodse bevolking. Netanyahu verliest zich verder in zijn zelfverzonnen *'deep state'*, linkse functionarissen in instituties als het Hoge Gerechtshof en de binnenlandse veiligheidsdienst (de Shin Bet) die met een eigen agenda de regering zouden tegenwerken. *'Anything goes'*, zolang het Netanyahu dient zijn positie als regeringsleider te behouden.

'A very big annoucement'

Het erratisch gedrag van Trump zet de Israëlische regering inmiddels flink te kijk. Afgelopen dinsdag verraste hij met de aankondiging van een overeenkomst met de Houthis zonder de raketaanvallen op Israël daarin te betrekken. De Houthis kondigden vervolgens aan de scheepvaart met rust te zullen laten, maar hun aanvallen op Israël voort te zetten. En wat Trump dan wil doen? *'I'll discuss that if something happens.'*

Bij Trumps bezoek aan het Midden-Oosten medio volgende week wordt Israël overgeslagen. Hij komt om *business* te doen. Onder meer een megawapendeal met de Saoedi's. Reuters berichtte eergisteren dat de VS de eis van normalisatie met Israël heeft laten vallen om met Saoedi-Arabië verder te praten over nucleaire samenwerking. Even eerder berichtte het Israëlische Ynetnews, op grond van een Egyptische bron en de Qatarese krant *Al-Araby Al-Jadeed* dat er, geheel buiten Israël om, ook een voorstel ligt voor een langdurig bestand, waarbij er onder meer

een beperkt aantal gegijzelden zal worden vrijgelaten, waaronder de Amerikaanse Edan Alexander, en zal worden gegarandeerd dat de overige gegijzelden redelijke voeding en medische zorg gaan krijgen.

Heel wat anders dan Trumps eerdere uitlating dat *'if they don't release all hostages, we will give them hell'*. Voorts liet Trump deze week weten dat hij *'a very, very, very big announcement'* gaat doen, *'like as big as it gets... It's really positive and will come Thursday, Friday or Monday.'*

Het is vrijdag 9 mei 2025, 12:00 uur: de eerdergenoemde 77-jarige wacht het gelaten af.

Willem Dercksen is eigenaar van een tekst- en redactie bureau en woont in Israël.

Wynia's Week verschijnt drie keer per week, **156 keer per jaar**, met even onafhankelijke als broodnodige artikelen en columns, video's en podcasts. U maakt dat samen met de andere donateurs mogelijk. Doet u weer mee? Kijk [**HIER**](#).
Hartelijk dank!